

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Manna Animæ Sev Exercitium Facile Simul Et Fructuosum Illis, Qui Quoquo Modo Vacare Orationi Desiderant

Segneri, Paolo

Dilingæ, 1699

XI. Sed in omni oratione, & obsecratione, cum gratiarum actione
petitiones vestræ innotescant apud Devm. Phil. 4. 6.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-48281](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-48281)

in nocivam. Quis explicet, quanta pars sit temporis diurni, quam hoc venatu mularum inutiliter consumis? Sic igitur in hunc modum. Potius tempus illud impende ferventer Domino commendando. *Impende in omni oratione, impende in omni obsecratione, impende recolendis cum gratiarum a-*

ctione beneficiis, ab ipso quovis tempore acceptis. Ita pro eo, quod perdas, tempus lucrabere, quia securitatem tibi praestas id obtinendi a DEO, de quo ut scipulosus desperas. Sed quia hoc est ad diverfam transire materiam, satius erit ejus considerationi proprium assignare diem.

XI

Sed in omni oratione, & obsecratione, cum gratiarum actione petitiones vestrae innotescant apud DEUM. Phil. 4. 6.

Considera, quam merito petat Apostolus, ut nimiae sollicitudinis loco succedat familiaris in omnibus recursus ad DEUM. *Nihil solliciti sui, sed petitiones vestrae innotescant apud DEUM.* Quia plus est, quod sperare possis ab ejus gratia, quam a confectione tua tibi polliceri. Dixi, in omnibus; quippe non est, quod timeas, te unquam fore importunum, aut gravem, frequentiam postulandi. Imo preces multiplica, quantum potes: id enim spectavit Apostolus, cum scripsit: *Petitiones, & non Petitio.* Sufficit esse postulata digna, quae exhibentur DEO: *Apud DEUM, & ideo ab illo non petas inutilia, vel iniqua.* Ceterum si sunt multa, nihil metue, imò neque si magna fuerint; nam ista decet hunc Dominum. Terreni Principes turbantur, cum audiunt multa vel magna peti beneficia; unde Bersabea, quamvis filio suis nato visceribus supplicaret, dicendum Salomoni censuit: *Petitionem unam parvulam*

ego deprecor à te. 3. Reg. 2. v. 20. unam & parvulam. Non hoc modo cum DEO agendum. Sine multa, quae rogas, sint grandia, quid refert? Tunc enim maxime si unquam supremae conveniunt Majestati. *Usque modum non petistiis quidquam. Joh. 16. v. 23.* Numquid vel hoc solum satis esse debet ad excitandam fiduciam, cujus defectu ita in rebus tuis sollicitus es, ut quietem perdas? *Nolite solliciti esse, sed petitiones vestrae innotescant apud DEUM.*

2. Considera, ut majorem vim petitionibus tuis tribuat Apostolus, hoc loco te docere modum planè Divinū, videlicet, *ut innotescant apud DEUM, in omni oratione, & obsecratione, cum gratiarum actione.* Quid sit actio gratiarum, jam constat. Solum restat, ut scias, quid nomine orationis & obsecrationis intelligat. Oratio definitur *Elevatio mentis in DEUM.* Et haec est necessaria. Quia, si DEO velis porrigere libellum supplicem, necesse est,

Manna

Secundum

quod

libellum

supplicem

porrigere

libellum

est, ut in eum oculos attollas, memor te in ejus conspectu stare. Obsecratio est ratio impetrandi, quod petitur. Et hæc saltem plurimum prodest: quia nihil ab ullo Principum peti solet, sine ratione adjuncta. Non equidem existimare debes orationem & obsecrationem petitionibus tuis præmittendas esse, oportet ire sociatas. Non enim ordinem requirit Apostolus, sed exigit, ut *petitiones innotescant in omni oratione, & in omni obsecratione*. Gratiarum actio comitatur, unde dicitur *cum gratiarum actione*; nec refert, utrum ea petitiones tuas antecedit, vel sequatur. Si uniantur quatuor hæc partes, quæ velut totidem elementa perfectissimam constituunt formulam precandi, quam pulchrum inde mixtum resultabit apud DEUM? Cura igitur tantò major adhibenda, ut deducas in praxin.

3. Considera, cum à DEO aliquid petendum est, convenire, ut petas *in omni oratione*, hoc est, *in omni elevatione mentis ad DEVM*. Non oportet evagari, non distrahi, sed utriusque oculi obtutus in ipso figendus est. Qui sunt hi obtutus oculorum? Imaginatio & intellectus. Imaginatio tibi proponit per phantasma, Intellectus per fidem. Neque putes hanc mentis elevationem longillimam tendere usque ad celum viam. In te ipso stat DEUS: *Medius vestrum stetit, quem vos nescitis*. Joh. 1. v. 26. Et stat modo quodam perquam vivo, præsentiam scilicet, & potentiam: Per præsentiam videt, quod agis, cognoscit, confide-

rat, comprehendit: per potentiam super auxiliatur tibi, ut agas. Non est querendus DEUS admodum procul à te, cum dicitur elevatio esse mentem, sensus est, quando conversaris cum DEO, eam erigere supra res istas temporales, supernas, quæ sunt infimæ. *Elevare, vire, consurge Jerusalem*. Isa. 54. Hoc posito, cum Imaginatio & Intellectus, quæ sunt duæ facultates mentis adeo præstantes, unitæ fuerint, te perfectè constituent in conspectu DEI, an non vides, quam idonea ratio sit voluntas, quæ est tertia, sumponendis petitionibus? at duabus non concurrentibus, nihil ista proficuum, & idcirco vult Apostolus ut cum à DEO aliquid postulas, *est in omni oratione*, hoc est, *in omni elevatione mentis ad ipsum*. Nam præces celerimè exaudiuntur, ut inquam, quæ offeruntur (promissum tenus declaravimus) conspectui divino. *Clamor meus in conspectu introiit in aures ejus*. Ps. 7. v. 17.

4. Considera, cum à DEO rem quam petis, eam pariter petendam *in omni obsecratione*, hoc est, *in omni ratione impetrandi*, quæ fieri possit, *ratione impetrandi*. Verum est, rationes ejusmodi esse infinitas, & ideo licitum esse, ut nam unam nunc alteram usurpes, prout diversimodè suggererit spiritus. Ex parte tuâ semper propria est proponenda miseria, quæ apud eum, qui tantæ teneræ viscera pietatis habet, est validissimus titulus ad impetrandum promptum auxilium: *Inclina aurem tuam*

nam ad precem meam, quia repleta est
 mali anima mea. Pl. 72. Tantòque
 magis quòd hujus consideratio faciat,
 ut coram DEO te demittas, ut con-
 fundaris, compungaris, atque ita fias
 aptior ad ejus recipiendas gratias. Ex
 parte DEI tot sunt tituli, quot sunt
 excellèe perfectiones, Omnipotentia,
 Sanctitas, Sapientia, Majestas. Præ-
 cipue verò semper memoranda Misi-
 cordia, quæ illum obligat ad benefi-
 cia etiam non merentibus præstanda.
*Secundum misericordiam tuam me-
 mento mei tu, propter bonitatem tuam
 Domine.* Pl. 24. Et ista etiam alio
 ex capite perquam opportuna succe-
 dit recordationi summæ tuæ miseriam,
 quia facit, ne illa tibi causa sit diffi-
 dentia. Duos hosce modos obsecra-
 tionum ceteri sequuntur, uti sunt ro-
 gare beneficium intuitu amoris, quo
 fertur in Cælices, & sanctissimam Vir-
 ginem. Præcipue verò alleganda me-
 rita Christi, ejus ærumna, sudores, &
 pretiosissimus sanguis pro te fusus:
*Protektor noster aspice DEVS, & respice
 in faciem Christi tui.* Pl. 83. Fieri
 nequit, quin Pater tuus Cælestis Ita-
 tum huic cedat. Habes enim sponsi-
 onem Christi solenni juramento testa-
 tam: *Amen, amen dico vobis, si quid
 petieritis Patrem in nomine meo, dabit
 vobis.* Joh. 16. v. 23. Verbo si disce-
 re cupias formulam obsecrandi, eam
 pauperes docebunt. *Cum obsecra-
 tionibus loquitur pauper.* Prov. 18. Vi-
 de, ut illi certatim te operiuntur ad
 ingressum templi, quod adis. ut te
 circumstant, ut aggrediuntur. ut ul-
 R. P. Pauli Segneri *Manna Anima.*

cera ostentant cum significatione do-
 loris. ut obtestantur, ne ipsos de-
 stituas, per amorem animæ tuæ: ut
 Purgatorium, & Paradisum memo-
 rant: ut memoriam reficant quinque
 vulnerum, quæ Christus tui causâ in
 Cruce pertulit. Hoc omnino modo
 agere te cum DEO tuo convenit. In
 hunc finem, ajunt Sancti, ab ipso in-
 ductam consuetudinem, ut Pauperes
 consisterent ad templorum limina, da-
 turi fidelibus illuc intrantibus speci-
 men supplicandi. Tu quidem pau-
 per es, sed non mendicus, quia nescis,
 ut oportet, mendicare. Quis hanc
 artem callebat? Sanctus ille Rex, qui
 pro suâ gloriâ dicebat: *Ego autem
 mendicus sum & pauper.* Si pauper
 fuit, etiam insignis mendicus extitit,
 unde cum veritate dicere potuit: *Do-
 minus sollicitus est mei.* Pl. 39. v. 26. Si
 sciveris mendicare, etiam disces, uti
 oportet, obsecrare. Fortè dices:
Mendicare erubescio. Luc. 13. v. 3. Im-
 mò verò hic summus honor est, scire
 DEO porrigere libellos supplices,
 qui omnia possint. Tales autem sunt
 obsecrationes.

5. Considera obsecrationibus sub-
 jungere Apostolum gratiarum actio-
 nem, quæ, ut diximus, & præire potest
 petitiones, & sequi. Videtur tamen
 plus utilitatis allatura, si præcedat,
 non solum quòd gratitudo, quam ex-
 hibes pro beneficiis præteritis, te red-
 dat aptiorem futuris, quia gratiorem:
 sed etiam, quòd memoria benefico-
 rum, quæ tibi tum publicè tum priva-
 tim collata sunt, fiduciam excitet etiã

Aa

ova

Manna
 Segneri

nova accipiendi. Et hæc demum optima dispositio est quidvis à DEO impetrandi, nempe confidentia: *Miserere mei DEVS miserere mei, quoniam in te confidit anima mea.* Plal. 56. Jam verò dubium non est, ad confidendum vehementer excitare omnes eos titulos, qui in obsecrationibus sunt adducti. Verum omnes isti denique demonstrant, DEUM posse tibi benefacere, si velit: sed non aequè ostendunt, quòd velit. Unde igitur scies, quòd velit? si videas illum facere, quæ res maximà confert fiduciã: *Ego clamavi, quoniam exaudisti me DEVS.* Plal. 16. Igitur animo revolve tanta beneficia Divina, quibus circumdaris, tam publica, quàm privata. Scio ad majorem fiduciam te stimulari cogitandis privatis quàm publicis. Sed hoc ex errore contingit. Quia si intimè perspicias cor DEI, videbis etiam ista beneficia tam singulari affectu tibi exhiberi quàm quælibet privata, quasi præter te non esset alius, cui illa præstaret: unde revera omnia sunt singulari ac privata. Redde igitur illi gratias toto cordis affectu de propriis, sicut de his, quæ tibi cum aliis communia sunt, & de communibus non minùs, quàm de his, quæ tibi propria censentur. Cum hac occasione cognoveris, quàm DEUS erga te sit beneficus, quis dubitet summam tibi nascituram fiduciam offerendi petitiones, quæ sunt finis totius dispositionis hæcenus explicatæ. *In obsecratione, & obsecratione, cum gratiarum actione, petitiones vestra innotescant apud DEVM.*

6. Considera hunc modum loqui di usurpatum ab Apostolo notari in proprium videri. Siquidem Deo antequam postules, jam optime quid postulare velis: *Scit Pater vobis quid opus sit vobis, antequam petitis.* Matth. 6. v. 8. Quæ igitur ratione dici tibi potest, ut illi nominicias: *Petitiones vestra innotescant apud DEVM.* At cur modus loquendi tibi in proprius videretur? quia ignoras DEUM, quando agit cum mine, in omnibus procedere non humano, & ideo exigere, ut illa maiora tua desideria exponas, petita si illa ignoraret. Scio illum superpositionem istam prævertere, & sola desideria exaudire, uti nosis dum agimus cum paupercolis: *Desiderium pauperum exaudivit Dominus.* psal. 10. v. 17. Sed hoc est præteritum. Lex est, saltem ordinata, non exaudiat, nisi diserte propolite. *Petite, & accipietis.* Quia vult, ut simus importuni. Hoc ejus gaudium hoc jubilum est. Noli igitur timere dicendo, DEO non esse ignorant omnem tuam necessitatem, quia tibi illi coram representes, perinde ac si profus ignoraret. An nescias celestis Pater, quid suus in assumptæ carne Filius desideraret? & tamen, quis explicet, quomodo hic ipse Filius continuò supplicaverit *in omni oratione, & in omni obsecratione, sua desideria illi exponendo?* sic tu quoque facias: & cum id maximè feceris, quæ cesses aliquando, ut etiam fatigeris petendo, certus esto te exauditum iri. Ecce! ut recursus ad DEUM supplicabis illam

illam sollicitudinem, quæ ut nimia tibi
interdicitur. Qui cum DEO habet
commercium, est instar ligni plantati
ad rivus aquarum, rivus crystallinos,
præterfluentes. Non est sollicitum.

Superveniatur æstas, & ardore suo infe-
stet, quid proficiet? *Ad humorem
mittit radices suas.* Et idcirco: *sem-
pore siccitatis non erit sollicitum.* Jer.
17. v. 8.

XII.

*Hoc est autem iudicium, quia lux venit in mundum, & dilexerunt
homines magis tenebras quàm lucem.* Jo. 3. v. 19.

1. Considera, tenebras, de quibus
hoc loco Dominus loquitur, non
esse peccata voluntatis, sed errores in-
tellectus, quibus deinde coherere so-
lent peccata voluntatis. Ista namque
in scripturis sacris non solent dici te-
nebræ, sed *opera tenebrarum.* Rom.
13. 12. Tenebræ dicuntur errores in-
tellectus: *Qui vos de tenebris vocavit
in admirabile lumen suum.* 1. Pet. 2. v.
9. Hoc est, *vocavit* ab ignorantia
veri. Et idcirco etiam tenebræ vo-
cantur, qui his subjacent erroribus:
Eratis aliquando tenebræ. Eph. 5. v. 8.
Porro de istis hinc loqui Dominus non
vale, ut qui potius sunt tenebrofi
quàm tenebræ, & ideo duntaxat tene-
bræ dicuntur, ut constet, quàm sint te-
nebrofi. De illis loquitur, quæ sunt
in proprio sensu verè tenebræ: hoc est,
de erroribus intellectus, qui vel fidem
obumbrant, quæ sunt tenebræ infide-
libus propriæ, vel actionem, quæ sunt
propriæ malis Christianis. De omni-
bus, qui amant has tenebras, ait Do-
minus jam esse manifestum iudicium.
Hoc est autem iudicium. Non est ne-
esse alias querere damnationis cau-

fas: Satis est scire, quòd *Lux venit in
mundum, & dilexerunt homines magis
tenebras quàm lucem.* Cum enim tan-
topere dilexerint tenebras, consequens
est, ut etiam dilexerint peccata volun-
tatis, quæ hisce tenebris sunt annexa.
Siste tantisper, & studiosè considera,
an & tu sis ex horum numero infelici-
um: hoc enim summum foret malo-
rum, velle tenebras, & nec quidem ag-
noscere, quòd velit. *In tenebris,
quasi in luce ambulant.* Job. 24. v. 17.

2. Considera, tres fieri posse clas-
ses fidelium. Quidam omnes fenestras
aperiunt illi soli, de quo scribitur: *Illu-
minans tu mirabiliter a montibus æter-
nis.* Ps. 75. v. 5. Alii omnes claudunt:
alii demum nec claudunt omnino, nec
aperiunt, sed habent, ut dicimus, semi-
clausas. Omnes fenestras apertas ha-
bent illæ animæ, quæ semper plus Di-
vinæ lucis recipere desiderant. Omnes
tenent clausas, qui nihil minùs, quàm
lucis hujus infusionem volunt. Semi-
clausas habere censentur, qui lucis a-
liiquid à DEO accipere cupiunt, sed
non nimis multum, ne magis, quàm
optent, responderè teneantur. Primi